

ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΙΝΕΙΟΝ.

Νέος, εἴκοσι ὀκτὼ ἐτῶν, μὲ πλοῖον τήνιον
 ἔφθασε εἰς τοῦτο τὸ συριακὸν ἐπίνειον
 ὁ Ἔμης, μὲ τὴν πρόθεσι νὰ μάθει μυροπώλης.
 Ὅμως ἀρρώστησε εἰς τὸν πλοῦν. Καὶ μόλις
 ἀπεβιβάσθη, πέθανε. Ἡ ταφή του, πτωχοτάτη,
 ἔγιν' ἐδῶ. Ὀλίγες ὥρες πρὶν πεθάνει κατὰ
 ψιθύρισε γιὰ «οἰκίαν», γιὰ «πολὸν γέροντας γονεῖς».
 Μὰ ποιοὶ ἦσαν τοῦτοι δὲν ἐγνώριζε κανεὶς,
 μήτε ποιά ἦ πατρίς του μὲς στὸ μέγα Πανελλήνιον.
 Καλλίτερα. Γιατὶ ἔτσι ἐνῶ
 κεῖται νεκρὸς σ' αὐτὸ τὸ ἐπίνειον,
 θὰ τὸν ἐλπίζουν πάντα οἱ γονεῖς του ζωντανό.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ.

Κλαίει τὸ παλάτι, κλαίει ὁ βασιλεὺς,
 ἀπαρηγόρητος θρηνεῖ ὁ βασιλεὺς Ἡρώδης,
 ἡ πολιτεία δλόκληρη κλαίει γιὰ τὸν Ἀριστόβουλο
 ποῦ ἔτσι ἄδικα, τυχαίως πνίχθηκε
 παίζοντας μὲ τοὺς φίλους του μὲς στὸ νερό.

Κι ὅταν τὸ μάθουνε καὶ σ' ἄλλα μέρη,
 ὅταν ἐπάνω στὴν Συρία διαδοθεῖ.
 καὶ ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας πολλοὶ θὰ λυπηθοῦν
 ὅσοι ποιητὰ καὶ γλύπται θὰ πενήθουν,
 γιὰτ' εἶχεν ἀκουσθεῖ σ' αὐτοὺς ὁ Ἀριστόβουλος,
 καὶ ποιά τους φαντασία γιὰ ἔφηβο ποτὲ
 ἔφθασε τέτοιαν ἔμορφια σὰν τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ.
 ποῖο ἄγαλμα θεοῦ ἀξιόθηγεν ἢ Ἀντιόχεια
 σὰν τὸ παιδί αὐτὸ τοῦ Ἰσραήλ.

Ὁδύρεται καὶ κλαίει ἡ Πρώτη Πριγκηπέσσα
 ἡ μάνα του, ἡ πιδὲ Μεγάλῃ Ἐβρῆσσα.
 Ὁδύρεται καὶ κλαίει ἡ Ἀλεξάνδρα γιὰ τὴν συμφορὰ. —
 Μὰ σὰν βρεθεῖ μονάχη της ἀλλάζει ὁ καῦμός της.

Βογγᾶ· φρενιάζει· βρίζει· καταριέται.
 Πῶς τὴν ἐγέλασαν! Πῶς τὴ φρενίκισαν!
 Πῶς ἐπὶ τέλους ἔγινε ὁ σκοπὸς τῶν!
 Τὸ ρήμαξαν τὸ σπίτι τῶν Ἀσαμωναίων.
 Πῶς τὸ κατόρθωσε ὁ κακοῦργος βασιλεύς·
 ὁ δόλιος, ὁ φαῦλος, ὁ ἀλιτήριος.
 Πῶς τὸ κατόρθωσε. Τί καταχθόνιο σχέδιο
 ποῦ νὰ μὴ νοιώσει κ' ἡ Μαριάμμη τίποτε.
 Ἄν ἔνοιωθε ἡ Μαριάμμη, ἂν ὑποπτεύονταν,
 θᾶβρισκε τρόπο τὸ ἀδέρφι της νὰ σώσει·
 βασίλισσα εἶναι τέλος, θὰ μπορούσε κάτι.
 Πῶς θὰ θριαμβεύουν τώρα καὶ θὰ χαίρονται κρυφὰ
 ἢ μοχθηρὸς ἐκείνες, Κύπρος καὶ Σαλώμη·
 ἢ πρόστυχες γυναῖκες, Κύπρος καὶ Σαλώμη. —
 Καὶ νᾶναι ἀνίσχυρη, κι ἀναγκασμένη
 νὰ κάνει ποῦ πιστεύει τὲς ψευτιές τῶν·
 νὰ μὴ μπορεῖ πρὸς τὸν λαὸ νὰ πάγει,
 νὰ βγεῖ καὶ νὰ φωνάζει στοὺς Ἑβραίους,
 νὰ πεῖ, νὰ πεῖ πῶς ἔγινε τὸ φονικό.

Κ. Π. ΚΑΒΑΦΗΣ

ΑΠΟ ΤΟ "ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΝ ΑΣΜΑ".

VI. - ΒΙΒΛΙΟ ΠΡΩΤΟ.

Ὅπου πᾶς κι ὅπου στρέψεις, τὴ Μοῖρα σου
 δὲν ξεφεύγεις! Οἱ μέρες μας εἶνε
 ὑφασμένες μὲ τέτοια κλωστή,
 τὴ χαρὰ ν' ἀκλουθᾶ πάντα ἡ λύπη.

Μὰ τί νοιάζει! Τὴ λύρα τὰ δάχτυλα
 ἄς μὴν παύουν ν' ἀγγίζουν. Κι ἄς ἔρθουν
 τὰ τραγούδια: Θλιμένα ἢ χαρούμενα,
 γὰ μᾶς ὅλα καλόδεχτα θᾶνε.

Εἰν' ὄραϊο τὸ πρωῖ, τὸ παράθυρο
 σὰν ἀνοίγεις, νὰ βλέπεις τὸ φέγγος
 τῆς πρὸ ξάστερης μέρας κι ἀνάσταση
 νὰ θαρρεῖς πῶς ἡ φύση γιορτάζει.

Μὰ παρόμοια εἰν' ὄραϊο, ὅταν τῆς θύελλας
 τὸ στριγγὸ γοικᾶς θούριο καὶ πέρα
 ἢ ἀστραπὴ ἀγοιεμένη, τὸ μέτωπο
 τὸ θολὸ τ' οὐρανοῦ στεφανώνει.